

Тамара
Кржемінська

ГЕЙ
ДОЛЕ
МОЯ

Поетична збірка

Неопалима купина

Живе в віках легенда мила
Про кущ, який горить і не згорає.
То - Купина Неопалима,
Що радісно рожевоквітно сяє.

З зеленим листям ясеневим
Той зело-терен - кущ неопалимий,
З суцвіттячком блідо-рожевим
Велику силу має незбориму.

Хто й спробував цей кущ спалити,
То він займався полум'ям зеленим
І вмиль згасав і починав яріти
Суцвіттям осяйним неопаленим.

Це зело-диво поетичне
Відображає долю України,
Яка боролась героїчно,
Нескорена ніким живе донині.

Її нищівно грабували,
Витягували з неї усі жили.
І мови рідної лишали
Заброди різні, та, видать, несила.

Наш рідний край з часів тих давніх
Нараз, зборовши злі ворожі сили,
Здобув свободу в битвах славних,
Під небом буйно зеленіє синім.

Неопалиме зілля зичне
Щоліта тут рожево розквітає,
Так і народ Вкраїни - вічний.
Бо переводу, бач, йому немає.

Сам образ Купини навічно
Був втілений в ікону однойменну,
Де Матір Божа з Сином символічно
Те зілля проголошують священним.

Велика зірка восьмикутна,
Осяяна подвійним світлом ясным,
Складається із двох могутніх
Чотирикутників зелено-красних,

Зелений колір - куш купини,
Червоний - полум'я, що палить зілля;
Воно ж стоїть неопалиме.
І саме в тому суть повір'я.

Ікона - захисниця-Мати
І від нещастя, лиха, від пожежі.
То будьмо разом шанувати
Скарби духовності святі, безмежні.

Т.В. Кржемінська
м.Городня

Гей Доле моя!

Для кожного зірка сія,
У кожного доля своя.
Я долю зуміла спіймати,
Свою - не чужу, що й казати.

Яку, то вже інше питання.
Тож слухайте щире зізнання.
А доля моя, як на диво,
Хоча і важка та щаслива.

Не стану я жалем пройматись,
Все сталося, як малося статись.
На себе я не нарікаю.
Все, що з добула, те й маю.

Жила я по-правді, кохала,
Дитина в любові зростала,
Йшла поруч кохана людина,-
З'єднала нас доля єдина.

У radoшах, горі, у співі,
В роботі, турботі, дозвіллі
Роки за роками минали,
Що сіяли, те й пожинали.

А сіяли радість і щастя
В дні гожі, негоду, ненастя.
Щоб долю щасливу пізнати,
Добром маєм день починати.

Гей Доле моя справедлива!
Для мене сувора й чутлива,
Примхлива, але не зрадлива,
Я вдячна тобі, що щаслива.

12.04.2016р.
м. Городня

Тіні-мережки, казки

Сніг, наче ковдра, лежить,
Сонце крізь віття блищить,
Кидає тіні на сніг,
Темні, химерні, густі.

Вітер те віття гойда,
Тіні, немов колиса
Їхні мережки, казки
Щось нагадали мені.

Мабуть, малюнки зими, -
Зоряні квіти на склі,
Дивні, яскраві, ясні,
Що зацвіли на вікні.

Плетива ніжні, тонкі,
Мовби сніжинки, легкі,
Мов легкокрилі думки,
Тіні – мережки – казки.

20.03.2016р.
м. Городня.

Клечальне зілля

Я збудилася сьогодні зрання,
Уся завітчана клечальним зіллям.
Отим зіллям чоловік коханий
Постіль вкрив зеленої неділі.

"Прокидайся, мила моя сплюшко,
День святковий вже давно ясніє",-
Він шепоче ніжно в саме вушко,
Радо усміхається, радіє.

Ой, яке прекрасне свіже листя,
Вмите прохолодною росою,-
Липове, кленове духмянисте,
Що приніс він разом з лепехою.

Я, немовби лісова царівна,
На зеленім ложе спочиваю.
Тож нехай продлиться казка дивна,
Де його так палко я кохаю.

8.03.2016р. /2год. ночі/
м.Городня

Повоєнна, Сага.

Я дивлюся, як віхоли крутить
За вікном, намітає, злоститься
І у пам'яті спогади будить
Про моє повоєнне дитинство.

Як вона нам тоді дошкуляла,
Огортаючи подихом зимним,
Із кімнати тепло витісняла,
Що, мов шлейфом, стелилося димним,

Бо в плиті ледь що жевріла, тліла
Купка чорного торфу сирого,
Зле сичала, смерділа, куріла,
Наче сердилась вельми на нього.

Я від холоду з дому тікала
Поки з праці повернеться ненька.
У сусідів притулку шукала,
Де є піч і хатинка тепленька.

А про піч, про той острів надії
Не дарма я сьогодні згадала -
Вона дихала жаром, яріла,
Нас малих від негод рятувала.

Я завдячую вдовам - солдаткам,
Що приймали як рідну дитину,
Хоч тісненька була їхня хатка
І доволі велика родина.

Почастують, було хлібом з печі,
Відламавши духмяну скоринку,
Теплі руки поклавши на плечі,
Приголублять, поправлять хустинку.

Я з визнанням їх хочу назвати.
То були: тітка Мотря Муравко,-
Працьовита Надійчина мати,
Ганна Плоська метка господарка.

Світла пам'ять і вдячність їм буде, -
На тім світі вони спочивають.
Мали серце чутливе ці люди,
І за те їх живі пам'ятають.

Бачу я, як завія лютує
І реве за вікном, завиває.
Перемогу над нею святкує
Святість спогадів, що загіває.

2005р.

Т. Кржемінська

Хатина мила.

Стара хатинонька стояла,
Геть, похилилась, ледь не впала.
Я мешкала у ній тоді,-
В роки далекі молоді.

На світ дивились три віконця,
І зазірало в хатку сонце,
Щоб якось хатку сю зігріти,
Допомогти в ній животіти.

В хатинці цій росла дитинка,
Мій паросток, моя билинка.
Вона рученьки простягала
До сонця, ніжно леготала.

Було, як нічка наступає,
То місяць хатку осяває,
І з неба дивляться зірки
Та посилають сон кріпкий.

Дрімота й Сон ідуть до хати
Малу дитинку колисати,
Солодкі сни їй навівати
І ніжну пісеньку співати:

"Дитинонько, спи баю-бай,
А вранці день новий стрічай,
На щастя, радість тата й мами
Рости здоровий і слухняний.

Коли надходила зима,
До хати холод зазірав,
У вікна ліз і дерся в двері,
У всі шпариночки на стелі.

У стіни гунав вітер злий
І снігом сипав зимовій,
Хатинку мало що вже гріло:
Сире вугілля ледь куріло.

Не дивлячись на всі напасті,
В хатині панувало щастя.
Ми з ним і труднощі долали,
Весни та літа дожидали.

Та й не в хоромях тільки щастя.
До чого холод і ненастя?
І селиться воно у хаті.
Де люди на любов багаті.

Завдячую, хатинко мила,
Що в час важкий нас прихистила,
І, як могла, нас зігрівала,
Раділа з нами і співала.

Роки в минуле відійшли,
З хатинки ми давно пішли,
Нове життя щоб будувати.
Хатинці ж маю побажати:

Тримайся міцно, хата люба,
Щоб не спіткала тебе згуба.
Нехай у всі твої віконця
Ще довго зазирає сонце.

Т.В. Кржемінська

Вислови з роману П. Загребельного "Роксоляна".

...Тільки малі грабіжники бувають безбожниками. Великі
- завжди богомільні.

...Хіба ми не тимчасові гості на цім світі? І хіба не
лякаємося минулого лише тоді, коли воно загрожує
нашому майбутньому?

...Навіть сплативши данини всім пеклам, не здобудеш
миру. Спокута, спокута...

...Ще річки не видно, а він уже штани підкачав.

...Благочестя ховається в шароварах.

...З ненавистю так само, як і з любов'ю. І того, що одну
викидають з пам'яті, а другу - з серця.

Мені мигає зірочка далека

Мені мигає зірочка далека,
Манить і кличе в той холодний рай.
Я подумки полинула до неба,
У зоряний казковий небокрай.

І не змогла збагнути всього дива,
Бо так далеко й думка не сягне.
Тож хай далека зірочка примхлива
Не спокушає, не манить мене.

Та я й землі своєї не покину,
Не хочу жить у мороці отим,
А мо вже й зірка згасне за хвилину,
А я жива і на землі мій дім.

Нема на небі зірочки моєї -
Вона мені у серденьку горить.
Достатньо тільки іскри однієї,
Щоби життя у ньому запалить.

Хай зорі світять і палають в небі.
Отой Величний Всесвіт - їхній світ.
До тих світів нам поспішать не треба,
Хіба що линуть думкою до них.

Прохать поради, щастям поділитись
І звіритись в коханні тайкома,
Сльозам своїм дати воленьку пролитись,
А, може, людська щирість то - дарма?

11.12.2015р.

Пам'ять не скувати й ланцюгами

Навіть уві снах тебе шукаю,
Навіть уві снах тебе гукаю,
Через те проймаюсь, ледь не плачу,
Очі п'ялю, та тебе не бачу.

Де ти, мій коханий, озовися,
Тут твоя "циганка" - подивися.
Щем пекучий в серці відчуваю,
Не зустріну більше - добре знаю.

Вже доріжки наші не зійдуться,
У обіймах руки не зімкнуться.
Я кохання нашого зреклася
І на розсуд долі віддалася.

Скільки б я не линула думками,
Відстані тепер лежать між нами,
Замели метілі їх з роками,
Але пам'ять не скувати й ланцюгами.

грудень 2015р.
м. Суми

Душ єднання

Душа з Душею стиха розмовляють,
І одна одну розуміють,
Найпотаємне довіряють,
Любити, співчувати вміють.

Вони споріднені, близькі, глибокі,
Об'єднує їх дух живильний,
Думки в них благородні і високі,
І зовсім незалежні, вільні.

Вони не ідеальні, бо вразливі,
Радіють разом і страждають,
Сумні, веселі і щасливі,
З життя, немов нектар, добро вбирають.

Хай Світ вони насичують любов'ю –
Не буде зрад ані страждання,
Земля не буде сповнюватись кров'ю.
Хай торжествує Душ єднання.

квітень 2012р.

Писанки аж світяться на таці,
Паска духмяніє на столі.
Так бува на Великоднім святі,
Як Христос воскресне у труні.

До Сонця.

Які ти мені думи навіваєш,
Весняне Сонечко Ласкаве,
На що я сподіваюсь хіба знаєш,
Як посилаєш промені яскраві.

Мені немовби душу зігріваєш,
І линуть думи світлі, втішні,
Мене немовби стиха колисаєш,
Зникають сумніви колишні,

Я в променях поволі розчиняюсь,
Щоб скинути тягар буденний,
Чистішаю душею, оновляюсь,
Тим сповнюю свій вірш натхненний,

Присвячую свій зичний вірш врочистий,
Цю пісню Сонцю золотому,
Де почуття панують чисті,
Подяка Світочу ясному!

Квітень 2012р.
Т.В. Кржемінська

Небо над землею, як шатро,
Зорі, місяць, як казкові,
А мені чомусь не повезло
Ані в дружбі, ні в любові.

Я йому сказала: "Все-бувай!"
Шлях до себе заступила.
"Не стрічай, не проводжай,
Бо тебе я розлюбила".

А в самої на душі печаль –
Вже не бути з милим разом,
Закипіла на нього нажаль
Недовіра та образа.

Подружка обмовила його,
Щоб з коханим розлучити.
Не збагнула підступу того,
Мушу у розпуці жити.

Мій веселий маскарад (реалії далекого 1963 року)

Пригадую веселий маскарад,
Костюм іспанки, маска - мій наряд.
Він неймовірно гарний, осяйний,
Ще й в косах гребінь, мовби золотий.

Я радісна, я збуджено тремчу,
Легесенько кружляю, мов лечу,
У поглядах здивованих ловлю
Палкі зізнання: "Я тебе люблю".

Під маскою мене ти не впізнав,
Хоча зі мною радісно кружляв.
А срібний новорічний блиск прикрас,
Мов дивний зорепад, спадав на нас.

Той маскарад, що радість дарував,
Іспанку іскрометну чарував
І спогади на згадку залишив,
Ще, стиха, будить щем легкий в душі.

Грудень 2010

Сніги весняні не бувають -
Вони зимові тільки.
Можливо, Боги нас карають,
Що шлють до нас метілі.

У небі зірочку шукаю

У небі зірочку шукаю,
Проймаюсь щастям як згадаю –
Як я колись її шукала,
Тебе єдиного чекала.

Не біль і не жалі тривожать,
Бо спогади надії множать,
Та не оманливі – правдиві,
Хоч не легкі, зате щасливі.

Було, що й зірочка спадала,
Немов мені щось віщувала.
Чи щастя? А скоріш розлуку,
Для серця тугу і розпуку.

Чому так сталося, збулося?
Забуто все й шепіт колосся,
Що, наче море, хвилювалось
І щиро, ніжно нам звірялось

Про таїну й зачарування
Палкого, вірного кохання.
А ми, зворушені до краю,
Сягали в далечінь безкраю.

Туди,- до зір, до неба, жита...
Та все минулось, пережито.
У тім минулім – парубійко
І я. закоханих нас двійко.

Життя ще тільки повставало,
Нам шанс любити дарувало.
Я й досі зірочку шукаю,
Проймаюсь щастям, як згадаю.

12.12. 2010 року
м. Суми

Сумніви

Таке крихке, вразливе почуття
Ще мить - розіб'ється, мов скло,
Тому ятрить, тривожить відчуття,
Що поміж нас нічого не було.

Те почуття зажевріло ледь-ледь,
Не встигнувши як слід запломеніть,
Ураз іскринки розлетілись геть,
Чому ж тоді так серденько квилить?

Мабуть тому, що біль і каяття
Ні спокою, ні ради не дають
На довгому шляху мого життя
За те, чого ми не змогли збагнуть.

Навіщо побиватись, сумувати,
Якщо тебе не хтіла я кохати
Бажала б лише впевнитися в тім,
Чи ти мене любить хотів.

2012 р.

За мотивами казки
О.Купріна "Олеся".

ОЛЕСЯ

Чаклунка красуня Олеся
З очима, як синь піднебесся,
Красою мене зчарувала,
Кохання мені дарувала.

Як стиглого жита колосся,
Хвилюється довге волосся,
За вітром летить, мов серпанок,
Із себе сама - світлий ранок.

Намисто на шії яріє,
І ніжне обличчя ясніє,
Тендітна, струнка, як тополя,
І вільна, як вітер, як воля.

Усі лісові таємниці,
Незнані природні скарбниці
Щоразу мені відкривала,
Як чари розвіять навчала.

Голівку до мене схиляє,
Щось, стиха, шепоче, співає.
То - легіт п'яного зізнання,
То - прояв палкого кохання.

Олесю, любове чарівна.
Лісна незрівняна царівно,
Як серце моє завмирає,
Коли я тебе обіймаю,

Коли обіймаю, цілую,
Голублю і ніжно милую,
Тебе до нестями кохаю
І жити без тебе не маю.

Здавалось ніщо не здолає
Любові без меж і без краю,
Та бути разом не судилось,
І щастя на друзки розбилось.

А все через людську цікавість
І злий поговор, і ненависть,
Що вкупі до нас увірвались,
У доленьку нашу вмішались.

Покинула ліс, як пропала,
Олеся, як хмарка розтала.
Я лісом журливо блукаю,
Я скрізь ту чаклунку шукаю.

Олесю, кохана, озвися,
До мене навік прихилися.
Та бачу лише серед ночі
Кохані заплакані очі.

Життя, як та пустка, без тебе,
Ні радощів, щастя не треба,
Мигтять усі дні, як в тумані, –
День - сірий, ніч - чорна в чеканні.

"Олеся, Олеся, Олеся!" –
Співають птахи в піднебесі.
Навіщо мене залишила?
Журбу за собою лишила?

5.05.2014 року м.Городня
Т.В. Кржемінська

Замальовка

Сиджу, милуюся довкіллям,
Душа радіє і співає.
Цвіте город, цвіте подвір'я,
Все дихає і дозріває.

Троянди, лілії яріють,
Ось кабачки і огірки цвітуть,
А далі вишні червоніють
Та помідори, перчики ростуть.

Смородина вже обважніла,
Щось хрін лапатим листям шелестить,
Часник розкинув свої пір'я,
Картопля, пишна, повагом стоїть.

Квасоля і окріп зелений,
Капуста, морква, буряки
Мов усміхаються до мене,
Туди ж - цибуля і високі кияхи.

Земелька й рученьки дбайливі,
Дощі рясні та сонце золоте
Найсправжнє утворили диво,
Тож дякуймо уклінно їм за те.

Літо 2014 року м. Городня

Любов - по суті - природне почуття, яке
будує і руйнує, бо в ньому безмежна
сила протиріччя. Вона і день і ніч, і
подвиг і нищість, добро і зло, тепло і
холод, світло і темінь.

Сни з минулого

Ти приходиш у маревнім сні,
Я шукаю тебе, але ні...
Тільки образ далекий манить,
Та і він вже зникає за мить.

Сни з минулого линуць в життя,
До якого нема вороття,
Викликаючи радість легку,
Серця щем і надію п'янку.

Безліч тіней минають мене.
Серед них я не бачу тебе.
Відчуваю присутність твою,
А ще те, що тебе я люблю.

Сни чекаю і сни ці гоню,
Бо тривожать уяву мою.
Хоч усе, що було й не було,
За роками минуло, пішло.

м. Городня

У ніч на Івана Купайла

Агов-в-в, а-гов-ов!..

У лісовій лунає тиші.

"Я ту-ут, я ту-ут..."

Почувся голос ніжний.

Мабуть, то лісова царівна,

Якій нема у світі рівні,

Коханого до себе кличе

І ніч любові йому зиче.

Прийди, сміливцю, не барися,

У очі - зорі подивися.

Вони ж у душу зазирають

І з неї серденько виймають.

Воно нестримно калатає,

Жагою пристрасті страждає.

Не кожний здатний на кохання,

Яке живе лише до рання.

Як до Івана клич долинув,

Він до Русалоньки прилинув.

Любові звідав неземної,

Краси напився чарівної.

Зірвали з папороті квітку –

Лісну красунечку - лелітку.

Разом Русалонька й Іванко

На щастя, на любов до ранку.

Як перший промінь ледь пробився,

Росиці срібної напився,

То зникли чари і Русалка,

Що так кохала ніжно, палко.

І дивний сон за тим зникає.
Іванко тільки відчуває
Солоний слід від сліз чаклунки,
Солодкий смак її цілунків.

Коли ожив чудовий спомин,
Вмить із грудей зірвався стогін.
Гукнув у відчаї Іванко:
"Я знов чекатиму тебе, Русалко!"

25.06.2013р. м.Городня
Т.В.Кржемінська

Квітка щастя

Квітка щастя ніколи не квітне вві сні,
Тож збудися і щастя свого не проспи.
Марно в снах і шукати, і кликати її,
Дуже рідко бувають щасливими сні.

Квітка Щастя то - донечка Сонця й Землі,
У Любові й Гармонії квітне завжди.
Їх незмінно несе, наче скарб, у собі,
Не барися, не спи , квітку щастя знайди.

Відшукай її в радісних, сонячних днях,
В світлих ранках, надвечір, як сонце сія,
А, можливо, і в теплих живильних дощах.
Квітку Щастя знайдете ти й Доля твоя.

13.09.2013р м.Городня
Т.В. Кржемінська

Прибувають Душі в гості

Дзвонять дзвони на погості,
Прибувають Душі в гості.
Хто із Пекла, а хто з Раю –
З Того Світу поспішає.

Великдень відсвяткувати,
Страв земних посмакувати,
Випити горілки, пива,
Ще узріть якогось Дива.

На життя помилуватись,
Та скоріш подивуватись,
Як то людство потерпає,
Дні марнує і страждає.

До грошей, до влади рветься
Мало пуп їм не урветься.
Чи ж Спасителя молити
Безлад на Землі спинити?

Вже не хочуть гостювати
Душі. Раю покидати,
Навіть в Пеклі краще жити,
Ніж в Едемі животіти.

Тож яке тут гостювання,
І яке тут святкування
Душі з, розпачу валують,
Та живі того не чують.

Бо земляни геть зяті -
Ділові, круті, завзяті,
Хрестять Душу нарочито.
В храмах люду вщент набито.

Але віри всім бракує,
Не святенність - гріх панує,
До Гармонії, Любові
На Землі ще не готові.

На Великдень святкувала
І раділа, й сумувала.
А до Пекла, чи до Раю
Повертатись Душа має.

10.09.2013р.

Потрапила коса на камінь

Розірвала на шії намисто,
Наче долю свою розтоптала,
Палахнула, як зірка вогниста,
Що скотилася з неба, упала.

Чом краса твоя дика змарніла,
Блиск очей згас: затьмарила туга?
Тільки вчора безтямно любила,
А сьогодні вже втратила друга,

Ех красуне - циганко свавільна!
Нащо ти розірвала намисто,
Проказала "Як вітер, я вільна!"
І стинула плечем гонористо?

Мужній, сильний на посміх не здався,
Хоч красуня до серця припала.
Вранці табір за обрій подався,
Зник, неначе хмаринка розтала.

19.02.2012 року
м. Суми Т.Кржемінська

Замальовка

Кинь оком - скрізь луги, луги,
Трава шовкова навкруги.
Як спуститься на землю вечір,
То соловейко защебече.

Краса довкілля полонить,
Повітря, ніжне, струменить,
Немовби квіти позіхають,
Пелюстки-чашечки стуляють.

Ось пишна купина стримить,
Зелена жаба там сидить,
Латаття жовте, ніжно-біле
Ледь-ледь гойдається на хвилях.

Верба, замріяна, стоїть,
Щось сонно річка жебонить,
Моторний окунець гуляє,
Лускою зблиснув і пірнає.

Плюсь. Кола по воді ідуть.
Рибалку завидки беруть.
Мабуть наживка не підходить,
Тож окунець за носа водить.

Зовсім порожній ще садок,
Сторчма стовбичить поплавок.
Ось поруч клятий лящ гуляє,
А на гачок не потрапляє.

Нехай рибалить наш рибак,
Він неабиякий мастак.
Природа ж не відпочиває,
У ній усяк свій клопіт має.

Кинь оком - крізь луги, луги,
Трава шовкова навкруги.
Спросоння скрикнула десь птаха,
Попався на крючок невдаха.

лютий 2012 року
м.Суми

Земле моя

Земле моя, колиска любові,
Ти народила сходи чудові,
Сонячні ранки, ниви родючі,
Співи весільні, ріки ревучі;

Радість цвітіння, радість буяння,
Радість творіння, радість кохання.
Світ дивовижний ти прихистила,
Надра глибокі миру відкрила.

Земле моя, ти - щедра скарбниця,
Вільна, несхитна, чиста криниця.
Земле моя, ти - мати єдина.
Я ж, мов піщинка, дрібна краплина.

Дай мені волі, сили набратись,
Крила даруй, щоб вгору піднятись,
Злитися з небом, щастям пройматись,
Синню небес умитись, втішатись.

Дихать на повні груди привіллям,
Линути птахом гордим і вільним,
Славить тебе і нині, й довіку,
Шану віддати, дяку велику.

21.07.2016р.
Т.В. Кржемінська м. Городня

Сину мій

Сину мій., я щаслива, що ти такий,
Як татусь благородний твій,
Такий, як родина наша уся,
Як наша достойна, прекрасна сім'я.

Ті з'явився на світ на світанні,
Ми росли тебе у коханні.
Я, татусь і бабусі рідненькі
Вчили жити тебе, дорогенький.

Як могли, ми тебе захищали,
Научали та благословляли.
Ти науку сприймав і поради,
Став в дорослим, надійним, порядним.

Сину мій, наша радість і втіха,
За тебе молюся Богові стиха
За чесноти твої, справедливість,
Доброту і любов, незрадливість.

Пане полковнику, сине мій любий,
Ти сина зростив і вивів у люди
Добре у землю посіяв насіння –
Сходи – чудові, міцне в них коріння.

Сталось так - нагороди, медалі
Через підступ тебе оминали.
Не за них ти служив Батьківщині,
Не за них присягав Україні.

Головне - ти є справжня людина,
Тебе любить, шанує родина.
Дай тобі Боже сонця і жита,
Дай тобі Боже багатьох літ.

20.08.2016р.
м.Городня

Мудрі та мудріші позаймали свої "ніші"

Є державний апарат,
Там працюють сват і брат,
Хто призначив? "Ті" чи "Інші", -
У яких надійні "криші".

"Ті" призначили, а їх
Вже давно нема самих:
Їх понизили, зняли
"Інші" вгору всі пішли.

То чому працюють "Інші"?
Їх поставили "Ті" – вищі,
Котрих слід уже пропав.
Тут поет один сказав:

"Одних уж нет, а те далече..."
Отже істина незаперечна –
Покровителі вже зняті,
Видвиженці, як затяті,

На посадах ще керують
Та очолюють, жирують
незаконно, безпідставно,
Бо їх служба захища державна,

Бо у них надійні "ніші"
Олігархів мудрих "криші" .
Мабуть, час уже настав
Позбавляти "Інших" прав.

Хай за "Тими" вже ідуть,
Бо Вкраїну розгребуть.
Годі підступи чинити,
Маєм ким їх замінити.

Бо Держава ледь кульгає,
До Європи поспішає.
До Європи, любі браття,
Як до неба треба драться.

3.07.2016р.

До зустрічі у м.Львові 16 червня 2014року.

Літа, іта, чом ви не журавлі?
Чом вас не можна з вирію вернути?
Чом юності щасливі дні
Не можна нам забути?..

П. Білей м. Львів.

Відгук

Літа, мов сиві журавлі,
Що в вирій відлітають,
Та не повернуться вони,
Бо вороття не мають.

А пам'ять – найдорожчий скарб,
В реаліях часу тримає
Торує у майбутнє шлях
І, як колись, кохає, надихає

А журавлі:

Але до рідної землі
Вони завжди вертають

Т.Кржемінська м.Городня
16.06.2014 року.

Идут, бегут года,
Текут, как в Лету,
В никуда.
Смысл бытия – сущность твоя.

Т.Кржемінська м.Городня
16.06.2014 року.

Усе догори дригом

Історію вже не вивчають, а навчають,
А декотрі розумники й того - повчають.
Все з ніг на голову хочуть поставити
І на свій лад історію поправити.

Тож є знавці історії завзяті –
Історики - політики затяті,
Звання на цьому, гроші заробляють,
До того зиски чималенькі мають.

А молоді все якось те байдуже,
Героям, ветеранам те - не дуже,
Що Леніна стягнули з п'єдесталу,
Стягнули залюбки, як не бувало.

ОУНівці вже Щорса тягнуть, мов до страти.
Чим завинив герой, дозвольте запитати?
Колись і Гітлер всю історію спалив,
Без спадку, без минулого народ лишив.

Його фашистом люди нарекли навік.
По правді мовити - негідний чоловік.
Історії не маємо цуратись,
Минулого на розсуд свій зрікатись.

Теперішнього ще не збудували,
Та й про майбутнє світле не подбали.
А щоб історію нову творити, -
Минуле зберігати, не ганьбити.

І до народу треба прислухатись,
Його життям, потребами проймається.
Народ свою Вітчизну прославляє,
Історію творить і захищає.

9.07.2016р. м.Городня

II частина.

Історія і є саме буття,
Людини кожної одне життя,
Для кожної окремо - доля,
Була б на те Господня воля,

Життя не дасть спостерігати,
Не жить на світі - відбувати.
Достойно маємо прожити,
Таку ж історію творити.

Великою людина має стати
І вимоги моралі не топтати,
Та, щоб історію творити,
Потрібно добре розуміти

Потреби, вимоги часу свого,
Незаперечну істину того,
Що без народу ти - ніхто,
Такий-сякий собі ніхто.

Чи усвідомлюють державні діячі,
Що істини вони, моралі сіячі,
Добробуту і шани для людей,
Законів справедливих і ідей.

Історія ніколи не простить,
Як попри волі людської її змінить,
Чужий їй устрій нав'язати
І розвиватись заважати.

Історію не можна відхилити,
Шевченкові порушить заповіді.
Минулого не можна забувати,
Героїку, страждання зневажати.

Не слід терпінням людським зловживати,
Бо мусить весь народ ураз повстати,
Щоби з дороги усувати всіх, усе
І будувать життя зовсім нове,

Почать історію нову творити,
Щасливо в Україні рідній жити,
Про недостойних і не споминати:
Великими вони не здатні були стати.
2.07.2016р.

Циганська воля

В степу світла нічка панує,
Своєю красою чарує,
Спокійна і лагідна літня,
З п'яним ароматом, привітна.

Палає яскраве багаття
І кидає відблиск на плаття,
Широке барвисте шовкове,
На довгі сережки - підкови,

На персні, браслети, намисто,
На очі ясні, променисті.
Сміється гітара і плаче,
Скрипаль крає серце неначе.

"Вечірню" цигани співають,
Їх пісні до неба злітають,
Підносять їх іскри вогненні
І музики звуки шалені,

І хору можуть і роздолля,
Як вітру свавільного воля.
Про дальні дороги співають
І вічну любов прославляють.

Циганка краси неземної
Зі станом тростинки гнучкої
Мов вихор, із бубном носилась,
В очах дика пристрасть світилась.

Змахнула рукою тонкою,
Ступила ногою стрункою,
Плечима стенила дрібненько,
І враз відгукнулось серденько.

Зірвався, як кінь норовливий,
Як вранішнє сонце, вродливий,
Циганський барон і у танці
Три слова промовив циганці.

Ще музика довго лунала,
Ще довго багаття палало.
Закоханих щиро вітали
І щастя довіку бажали.

А вранці пішли кочувати
Всім табором. Хто може знати,
Чекає на них яка доля,
Та, видно, на те їхня воля.

Т.Кржемінська
жовтень 2003 року м. Суми

Краплинка

Краплинка на гілочці всілась,
На сонце яскраве дивилась,
А потім в проміннях заграла,
Немов діамантова, сяла.
Краплиночка з гілочки впала –
Краса дивовижна пропала

Птахо щастя, мене не покинь,
Із минулого часу прилинь,
Щоб теперішнім стати моїм,
Щоб навек я з'єдналася з ним.

Я хочу знов відчути серця стук,
Щоб відгукнулося на дотик ніжних рук,
На поклик пристрасних, закоханих очей,
Щоб повторити шал, жагу ночей,
Коли любила і любимою була
І квіточкою незабудкою цвіла.

Білі конвалії серце хвилюють,
Білі дзвіночки уяву дивують.
Білі конвалії ти простягаєш,
Цей подарунок прийняти благаєш.

Квточка - Леліточка

Під цемент, що біля ганку
Вітром занесло сімянку
Вона зиму там дрімала
Потім проростати стала

Сонечком цемент прогрівся,
Крізь цемент росток пробився.
Несподівано розквітла
Синя-синя ніжна квітка.

Травень квітка привітала,
Всіх навколо здивувала.
Тож в природі діє дивна
Сила до життя нестримна.

05.2015р.
м. Городня

Страшененькі казочки мультяшні,-
Самі карикатури, пащі.
Якісь зубаті і ротаті;
Ще й очі в них вирячкуваті.

І на людей вони не схожі,
У сні злякатися їх можна.
Невже тепер така уява?
А де ж краса? Невже пропала?

Це ж тільки людяні подоби.
А, може, дітям до вподоби
Оті людиська, а не люди?
Хіба що так. З них не убуде...

2015р.

Зозуля кує
Літа відміряє,
А скільки самій
Їй жити, не знає.

Сумний спів її –
Така її доля:
В чужому гнізді
Життя, мов неволя.

Притулку не має –
Гнізда не звиває.
А діток своїх
В чужі підкладає.

Колись і її
В гніздечко підклали
Чужинці-птахи
За родину їй стали.

Зозуля кує:
"Де ж ви, мої діти?"
Отак повелось –
Ніщо не змінити.

Травень-червень 2015 р.
м.Городня

Хай Спас - у двері до Вас
З пиріжками пухкенькими,
З яблуками медовими, солоденькими.
Софійці ще медяника на втіху,
Усім - доброго здоров'я, гараздів довіку.
серпень 2015р.

Поїздка до Хоробичського музею Як воно є

Ледь до Хоробичів допхались,
Бо між ковбанів коливались.
Дорога поспіль, геть, жаклива.
Водій кермом вертів сміливо.

Довкілля бачене вражало,
І душу сумом огортало:
Поля спустошені зітхають,
Їх бур'яни заповоняють,

Пісень не чути трударів
Що повертаються з ланів
Гасає вітер польовий
Та хилить трави, бур'яни

Гасає вітер над полями,
Їх засіває полянами,
Ромашка-квітка скрізь панує,
Так наче гречка тут квітує.

Побачиш все, як подивиться.
От тільки хліб не колоситься.
Саме село, як захворіло,
Все заросло, осиротіло.

Лиш лічені стоять будинки,
А поруч туляться хатинки.
Хатинки, хатки-сиротинки,
Що за минулим ллють сльозинки;

Старі, покинуті пустують
І душу ранять, і нуртують.
Колись хатина тут біліла,
Калина поруч червоніла,

І соняхи за перелазом,
На сонці глеки сохли разом.

В хліві корова ремигала,
І курка до курчат клохтала,
На ганку киця щось мурличе,
Гусак на став сім'ю всю кличе,
Таке подвір'я чепурненьке,
Заквітчане і;веселеньке.

Тепер безрадісна картина -
Село занепада й людина,
Що народилась в нім, кохалась,
На кращу долю сподівалась,
Та марно,мабуть, сподіватись
Та по світах поневірятись,
Бо ми нікому там не треба,
Чужа земля,чужеє небо.

Вкраїну маєм рятувати,
Своє село і рідні хати
І ниви житом засівати,
Не на Спасителя чекати.
Було і церква шанувалась,
Архітектурою пишалась.
Чому ж вона, немов жебрачка,
Сумує, журиться неначе?

Бо стіни ззовні облупились,
Облізла фарба, мохом вкрились.
Мабуть грошей на те бракує,
Чи, може, паства так бідує,
Щоб Божий храм не обновити,
Хоча б помазати, побілити?
Село і люди потерпають
І понад силу виживають.

Душа до храму йде невтїшна,
Щоб вислухав її Всевишній,

Простив гріх вільний і невольний
Та захистив люд безневинний.

Настала, бач, така година,
Що ні Держава, ні людина,
Нардепів, Раду не турбують.
Ті зволікають, час марнують.

Всіх чи до ЄВРО, чи до пекла
Вирішують вони запекло,
Реформи буцімто приймають,
Та люди зиску з них не мають.

II

Одне потішило чимало –
Музей створили дуже вдало.
Музей цікавий і всебічний,
Героїко - патріотичний.

Начиння всім селом збирали,
Вітрини, стенди прикрашали.
Герої з них на нас дивились
І горем, радістю ділились.

А ми їх долею проймались,
То плакали, а то втішались,
Подяку, шану виявляли.
Директорові ж побажали

Здоров"я і многія літа.
Родили щоб пашниця, жито.
Мир, процвітання Батьківщини,
Хвала народу України!

25 липня 2015 року
м. Городня
Т.В. Кржемінська

*Події пам'ять усі фіксує;
Старанно зберігає.*

Чебурашка

Чебурашка на дарунок, Чебурашка на порятунок

Чебурашка стоїть на вікні,
Усміхається радо мені.
Усміхаюсь і я: "Не біда,-
Я одужаю, ще молода".

Дбайливий чоловік коханий.
Щоб кожний день мій лікарняний
Мене ця іграшка втішала,
Щоб сумувати не давала,

Отож вона допомагає
З хворобою змагатись, дбає,
Щоб я одужала і встала,
Та більш за все я цінувала

Чутливе серце чоловіка,
Яке сповня любов велика.
Мене він часто навіщав,
Хоча далекий шлях долав,

Бо я аж в Харкові, в шпиталі.
Та це не головні деталі.
Ці зустрічі сильніш за ліки -
В них почуттів, надії зики;

Від сина милого вітання
І від матусі побажання.
Завдячую, тобі рідненький,
Синочку і матусі - неньки,

І Чебурашці дорогому.
Я повертаюся додому.

Харків, шпиталь 1978 року
ХІ-2015 м. Суми

Я не хочу хворіти,
Бо я хочу співати,
Біль тяжкий подолати.
Та він сковує тіло,

Що и терпіти несила,
А я хочу літати,
А я хочу співати,
Наче птаха ранкова

Ой ви ніженьки, ніжки,
Не торкались доріжки,
Як колись то бувало,
Я босоніж ступала,

Як колись танцювала,
Втоми, болю не знала.
Та літа мої сиві
Білі ніжки зносили.

Хоч би як я змагаюсь,-
Не здолаю я старість.
А я хочу літати...

Листопад 2015р.
м.Суми

Перша вчителька

Я першу вчительку сивеньку
І школу базову рідненьку
Запам'ятала назавжди.
Був день холодний, дощовий,

Коли я вперше йшла до школи,
Щаслива, горда, як ніколи.
В руці я зошитки несла,
А у душі була весна.

Стрибала я через калюжі,
Дощ бив мені по спині дуже.
Мене лиш хустка захищала,
Під нею зошити ховала.

Прийшло до школи нас багато,
Маленьких хлопчиків, дівчаток.
Гуртом забігли всі до класу,
За партами принішкли зразу.

Як наша вчителька любенька,
Вже досить літня і слабенька
До класу увійшла одразу,
Мов промінець сяйнув по класу.

А ніжні очі променисті,
Немов вода в криниці, чисті,
Дивилися ласкаво, втішно,
Від чого стало всім затишно.

Своєю тихою ходою
Тепло принесла за собою,
Всіх учнів разом привітала,
На дошці слово написала:

Найперше слово: "БАТЬКІВЩИНА",
А друге слово то - "РОДИНА"
І повела свою розмову
Про школу і про рідну мову.

Вона між партами ходила
І палички писати вчила,
І літери-каліграфічно,
І циферки арифметичні.

Лічбу по паличках вивчали,
Букварик по складах читали,
То яблучко, то глечик малювали
І радісних пісень співали.

Вона недовго нас навчала,
Та ті знання, що в нас вкладала,
Якраз були фундаментальні,
Такі важливі і повчальні.

Спасибі, вчителько любенька,
Що ви була, як рідна ненька,
І душу в кожного вкладали,
І розуміти світ навчали.

Я першу вчительку сивеньку
І школу базову рідненьку,
І день осінній дощовий
Запам'ятала назавжди.

Присвячую вчительці
Городнянської базової
початкової школи
Наталі Іванівні. 1947р.

вересень 2015 р.
м.Городня Т.Кржемінська /Світлична/

Турботи осені.

Ходить осінь у городі,
Хазяйнує у господі
І в природі лад наводить,
За собою сонце водить.

Ох, осінні ці роботи,
З ними клопіт і турботи!
Має осінь ради дати:
Птаство в вирій виряджати,

Листячко позолотити,
Свої квіти підживити
Хай калина дозріває,
Сік цілющий набирає.

Треба дощик запросити,
Щоб земельку оросити,
Щоб вологу запасати,
Про новий врожай подбати.

Он в лісочку на горбочку
Вже з'явилися грибочки,
Горобина червоніє,
Поступово терен зріє.

Осені лише початок,
Багрянницею зачатий,
Тож роботи всім доволі
У городі і у полі.

Люди добре тут подбали,
Вчасно врожаї зібрали,
Ще й ожинки святкували,
Ярмарки демонстрували.

Ох осінні ці роботи
З ними клопіт і турботи.
Осінь добре справу знає,
Все догляне, все владнає.

вересень 2015 р.
м. Городня
Т.Кржемінська

Осінь плаче, гіркі сльози ллє:
"Панування скінчилось моє
Так раділа, втішалася я.
Шати дивні вдягала земля,

Діаманти - осінні дощі,
Журавлині вітали ключі,
Ткав серпанок легенький туман,
Плив по небу хмарок караван.

Всю красу вже ,зірвав. листопад,
Скоро все замете снігопад.
Тож за цим цілий рік промине,
А вже потім стрічайте мене".

листопад 2015р
м.Суми

Замовляння Чудотворцю Миколаю

Чудотворцю Миколаю
Усім серцем я благаю -
Поверни людей до раю,
До раю святого,

Мирного, земного,
Де немає згуби,
Зради - перелюби.
Миколаю пресвятіший

Захисти усіх нас грішних,
Хворих, скривджених, невістих
Від війни, напасти
Та не дай пропасти

Паростку живому,
Дитяти малому;
Нашій рідній Україні -
Волелюбній ненці вільній

І нескореній донині
Й навіки величній,
Славній, героїчній.
Згинуть хай закляті вороги затяті.

25.11.2015р. м.Суми
Т.В. Кржемінська

Ми воліємо жити у мирі.
Геть чутки про Україну брехливі,
Годі брудом її поливати.
Український народ не зламати.

Не зламати і не залякати.
Маєм ниви добром засівати,
Щоб земля наша рідна співуча
І Дніпро - батько сивий ревучий,

Разом рід трударів прославляли,
Честь, здобуту в борні, захищали.
Не дамо ворогам панувати,
Нашу землю Українську топтати.

25.11.2015р.
м.Суми

Розцвіла, як рута-м'ята,
Урочиста світла дата.
З днем народження вітаєм,
Щастя, радості бажаєм.
Років без ліку, здоров"я, гараздів довіку

До минулого

Весна мені сьогодні заспівала
Свої весільні пісні диво - дивні
І нагадала, щоб не забувала,
Того, кого я ще торік кохала,

Тоді ж, забувши, знову пригадала,
Зродивши в серці сполохи живильні.
О веснонько, чаклунко ти чарівна.
Чого серденько на шматочки краєш?

Воно палає вогнищем свавільним,
Що аж до неба рветься птахом вільним,
Немає в світі тому серцю рівні
Дослухайся чого, мо й розгадаєш.

Воно тріпоче від жаги й кохання
Та не захищене від зради, згуби.
У ньому зріють бурі і бажання,
Надії вірності і сподівання.

Тобі, весно, мої думки, зізнання,
В яких живе весь світ, прекрасний, любий.

25.11.2015р. м. Суми
Т.Кржемінська

Я сьогодні нарядна, красива, щаслива,
Бо піввіку тому народила я сина.
Не тому, що мій син, ним я щиро пишаюсь -
Він - достойна людина і цим я втішаюсь.

20.08.2015року

Природа (мої, спостереження і враження)

Блищить бузок, дощем умитий,
І сонцем вранішнім залитий,
Скрізь сіє пахощі духмяні
І ніжні, і легкі - весняні.

Тюльпани осяйні яріють,
Голівками гойдають, мріють,
Розкішна примула розквітла,
Яскрава, пишна, гарна квітка.

А літні квіти ще дрімають,
Нагоди слушної чекають.
Хай первоцвіти верховодять,
Танки весільні хай заводять.

Птахи шовковицю дзьобають
І втішно, радісно співають,
Несуть до сонця спів дзвінкий
І славлять літній день ясний.

Черешня стигла їх манить,
Вони злетілися на мить,
А далі - пурррх і полетіли
І зграйкою на вишню сіли.

Ото птахам саме дозвілля
І разносили, і привілля.
Проте не свято то - робота,
Постійна і важка турбота.

15.06.12г.

Три одуди

Три одуди посіли на паркані.
В строкату одежину вони вбрані,
На голові чубок, немов корона.
Не вистачає тільки мікрофона.

Здається, що зібрались заспівати,
Чи вирядились так, щоб позувати.
Три одуди рядком сидять
велично.
Картина, Вам скажу, таки
незвична.

Навряд побачиш ще такого дива
Я в захваті дивлюсь, мов оніміла,
Миколу погукала: "Подивися,
Яка краса!" Він: "Ох!" - вони знялися,

Враз - пуррррх і поруч далі полетіли,
Строкатим пір'ячком замиготіли.
Тож дякувати випадку - нагоді
За цю красу, а головне - Природі.

22.06.12р.

Вітер надув свої губи,
Дме щоесилоньки в труби.
Труби гудуть завивають,
Наче в них бісики грають.

Вітре, стули свої губи,
Не завдавай шкоди, згуби,
Годі дерева ламати,
Яблучка, грушки зривати;

Квіти додолу хилити,
Їм ще цвісти, пламеніти.
Навіть птахи не, співають,
Діток у кубла ховають.

Чи літо із осінню сплутав,
Чи розгнівився? То слухай –
Он леготять ще лелеки,-
Їм до відлету далеко.

Линь у засніжені гори,
Чи у небесні простори,
Дмухай, щоб хмари розтали,
Щоб на землі ясно стало.

30.08.12р.

Лютий

Хоча ти ще на білому коні
І лютим прозивають не дарма,
Та віхоли, завії не страшні,
Бо то в останнє править бал Зима

Вона знесилена, втрачає шал,
Веде своїх, баских відпочивать.
Ми ж вдячні їй за дивний
карнавал,
Казки, красу, за хист їх дарувать.

Зимі на зміну йде краса - Весна,
Від Березня прибув уже гонець,
Дзвенить Синичка - гаїчка лісна.
Зимовим витівкам настав кінець.

20.01.2013 року
Т.В. Кржемінська

Березень

Верба бруньки свої розкрила,
Відчувши подих весняний,
Птахи вже розправляють крила
І будять сонний ліс німий.

Сніги, глибокі, вже осіли,
Потроху відтає земля,
Граки гілля дерев обсіли,
Весну принісши звіддаля.

Ще боязко струмки дзюркочуть,
Та лунко чути позов - свист
Синички, горобці тріскочуть,
Стовбурчить втішно славка хвіст.

Її пісні дзвінкі та чисті
І несподівані завжди,
Такі веселі і врочисті,
Хоч ліс ще студять холоди.

То березень до нас крокує,
Природа править всім сама,
Вона і правила диктує.
Весні права здає зима.

березень 2012р.

Хрипівський лісок

Більш, як піввіку літ уже сплигло,
У повоєнні роки то було,
Малими бігали в лісок юрмою.
І я сумую, лісу, за тобою.

Тоді сосонки чахлі тут росли,
Окопи ледь травною поросли,
До маківки ще сосни не сягали,
Птахи собі гніздечка не звивали.

Та все ж манив до себе нас лісок,
Бува, чи не з'явився там грибок.
Тож, босоніж: мерщій до лісу мчали
Та так, що тільки п'ятами кивали.

А, може, вітром спору занесе,
І з неї сироїжечка зросте.
Суп з сироїжками такий духмяний,
Бо пахне лісом, білими грибами

Привілля вабило, земна краса,
І сонечко ясне, і небеса,
Сосною в лісі ніжно повівало,
Тим запахом у горлі лоскотало.

Лісок обнишпоримо з краю в край,
А далі - жита лан, що йде за небокрай,
Ростуть волошки в житі сині-сині...
Я люблю квіти ці донині.

Сідає сонечко за небосхил,
Додому ідемо, за нами - пил
Здіймається хмариною легкою,
Що збурений дитячою ходою.

Так за роками линули роки,
Ялинки, сосни вирости стрункі.
Я й в юності частенько тут бувала,
Думки таємні лісові звіряла.

Лісок шумить і слухає пісні
Пташок, що прилітають навесні,
Високі сосни гнізда коливають
І чисті небеса верхівками вітають.

Маленький п'ятачок серед ланів,
Далеко від сородичів - лісів.
Чия рука лісок цей посадила?
Земелька виплекала ліс, зростила.

Цей Хрипівський лісок нам дорогий,
Він щирий прихисток давав нам свій,
Ми з ним зросли, ввібравши тільки цінне,
Що є в Природі, вічне і нетлінне.

Березень 2011

Замальовка

Біжать берези повз вікно вагону,
За ними навздогін - стрункі ялинки,
Немовби влаштували перегони,
Спішать аж до наступної зупинки.

Мигочуть вдалині лани, садочки,
Високий журавель біля хатини,
Яка стоїть, неначе у віночку,
А далі - річка, ліс... як на картині.

Я краєвидами милуюсь стиха,
Моя душа наповнена до краю,
Де все змішалось: і любов, і втіха,
І шана до улюбленого краю.

Яка прекрасна рідна Батьківщина!
Я прикипіла серденьком до тебе,
Тебе я славлю, мати - Україно!
Домівки іншої мені не треба.

Березень 2011
м.Суми

Пейзаж на картині

Ясніє сонце, дивиться у воду,
Немов милується на свою вроду.
Водиця, чиста, сонечко купає,
Його на хвилях тихо так гойдає.

Доріжка сонячна ген-ген сягає,
За річечкою жваво вслід ступає.
Кущі, дерева цю красу вітають,
Свої суцвіття-квіти розкривають.

Зачаруванням дихає довкілля,
А на душі - натхнення і дозвілля.
Природа вимальовує етюди,
Вони - земні, небесні, вони всюди.

Художник вдало змалював картину.
Мій погляд враз у захваті полинув
За сонечком, за річкою, красою...
Там лад, гармонія поміж собою.

1 жовтня 2010
м. Городня

Купальська сага

Іванку, подивись мені у вічі,
Вони зелені, як вода.
Іванку, подивись на мою вроду,
Я гарна, ніжна, молода.

Хоч я не маю ні душі, ні серця,
Та вічні я й моя краса,
Як вічна і моя любов до тебе.
Нас повінчають небеса.

Русалко, ти лише мара-видіння,
Прекрасне диво неживе,
Мене вже кличуть вогнища купальські,
Он по воді й вінок пливе.

Вінок барвінковий, то - моя Доля,
Його любов земна сплела.
Мене єдиного навік обрала,
І руку, серце віддала.

Русалка опустила очі долу,
Вкрай зажурилася вона.
"Що ж, прощавай, Купайло невблаганний".
Її поглинула вода.

7 липня 2010

Живильні краплинки

Упали на землю краплинки –
Небесні прозорі росинки.
«Поглянь, помилуйся, сестрице,
Як квітне прекрасна земля», -

Росинка одна проказала
І квітку малу напувала.
За нею і інші росинки
Зволожили ніжні рослини.

Пишається в лузі травиця,
Ромашка й собі чепуриться –
Віночок біленький розкрила,
До сонця всміхається мило.

Ось дзвоники дзвонять синенькі,
Гвоздички співають гарненькі,
Розкішне бує довкілля,
Вирує життя на дозвіллі.

Хвала небесам за щедроти,
За їхні про землю турботи,
За сонечко, дощик, росинки –
Прозорі, живильні краплинки.

Травень 2010

Хижий Павучок

Павучок-молодець
Залицявся до Мухи:
"Я такої, як ти,
Не стрічав чепурухи".

Муха, бач, не дурна –
Павуку не йме віри.
"Ласий ти, хижачок", -
Мовить. - "Вийшов з довіри".

Павучок спохмурнів:
"Постривай, клята Мухо,
Я впіймаю тебе
До тенет, чепурухо".

"Ач, який кавалер", -
Потішається Муха. –
"Краще облизня з'їж,
Чим мене-чепуруху".

Травень 2010
м. Городня

Осінні лісові жнива

I

Осінній ліс, грибів збирання –
Справжнісінька грибна приманка
Для грибників - надхвилювання.
Їх трусить мовби лихоманка,

Щоб не заспати, засвіт встати,
Мерщій дістатися до лісу,
Грибні галяви відшукати.
А там грибів отих! До бісу!

На всі смаки й уподобання.
Їх обережно слід збирати,
Існують правила збирання –
Не рвати з коренем - зрізати,

Щоб не ушкодити грибниці.
Не треба зайве метушитись
На кшталт моторної синиці,
А кожному грибку вклонитись.

Ліс - диво, а гриби - натхнення,
Розвага і краса, і втіха,
Прекрасне завтра й сьогодні.
Та вбережи всіх Бог від лиха.

Грибну науку маєм знати,
Щоб у грибах не помилитись.
Отруйні - геть! Їстівні - брати,
Інакше можна отруїтись.

Як з розумом, то й не від того,
Грибами можна частувати.
Тож побажаємо смачного!
Щоб досхочу посмакувати.

II

Ліс щирий на дари природи,
Його потрібно шанувати.
Манить за всякої погоди,
Щоб ті скарби подарувати.

Духмяне лісове повітря,
Воно насичене грибами,
Барвиста виграє палітра,
Прекрасна, як музична гама.

Коричневі, жовтенькі шапки,
Червоні, сірі, рудуваті-
Боровики, лисички, бабки,
Синяк і білий гриб; крислаті

Піддубники і сиройжки,
Красноголовики, опеньки:
Товстенські і тоненькі ніжки,
Гриби великі і маленькі.

III

Тож час до лісу вирушати,
Він кличе грибників завзятих.
Стоять гриби, немов солдати,
Чекають жвавої атаки.

Лісами грибники гасають,
Завзяття - подолали б гори,
То мовчечки, а то гукають:
"Аго-о-ов! Сюди! Грибів тут море!"

Старається, а чого гріха таїти,
Доречно чарочку хильнути,
Щоб, бачте, око нагострити,
Аби грибка не проминути.

Надихались, набігались доволі,
Вже повний кошик дарів лісу.

Перевести б хоч дух поволі,
Вантаж: аж плечі гне донизу,
Та й час додому повертатись.
Душа радіє і співає.
Назавтра знову в ліс збиратись,
Допоки ці "жнива " тривають.
Жовтень 2010
м.Городня

Співаночка

Ой,зима,зима,зима морозяна
Моє серденько заморозила,
Моє серденько застудила,
Молоду мене, засмутила.
Відігрій же мене, мій милесенький,
Поцілуй гаряче, дорогесенький.
Хай розтане в серці крижинка,
І збіжить, мов чиста сльозинка.
Враз сувора зима поступилася,
Від серденька мого відступилася.

Бувало й таке

Грибів шукали - не знайшли,
Хоча пів-лісу обійшли,
А намовляють-таки люди:
Грибів сила-силенна всюди.

Отож, шановні, час дерзати,
До марафону приступати,
Чутки сприймати за поради,
Кому щастить, хай буде радий.

Вересень 2010

Осінь

Останнє листя опадає,
А з ним і літечко минає.
За хмари сонечко сховалось,
Мабуть, за літо навтішалось.

Зате дощам саме привілля
Нехай шумують на дозвіллі,
Бо змінять їх сніги сипучі,
Морозяні вітри колючі.

Пташок стихає спів мажорний
Скрізь лад вчується мінорний,
Та не смиренний, а врочистий,
Блаженний, милозвучний, чистий.

вересень-грудень -2011р
м.м. Городня-Суми.

Культурний світ догори дригом

Я дивлюся кіно і зітхаю,
Чи радіти, чи плакати маю?
Пахани скрізь, злочини в законі,
Всі белькочуть на дикім жаргоні.

Чи то мент, чи то зек однаково -
Лайка, бійка, спаплюжена мова,
Автори те вигадують сходу,
Щоб дурманити мізки народу.

На екрані жорстокі розправи
І розбірки і вбивства криваві
Режисери завзяті смакують,
Соковиті картинки малюють.

Довгоногі, повії у моді.
Розвелось, як осоту в городі,
В хід ідуть і співачки, й артистки,
Топмоделі та визнані "міски".

Бізнес-леді-красуні у славі -
Є що хапати в рідній Державі,
А народ хай живе, багатіє:
Хитрий править, бідняк животіє.

Витрачають на фільми мільйони,
Інвестують їх щирі патрони,
У відставці мистецтво високе,
Як криниця джерельна, глибоке,

Що гриміло колись на екрані,
Тільки шоу тепер у пошані.
І сатира і гумор - розпука,
Мов із дна всю черпають грязюку,

А невігластво людське регоче,
До веселощів, бачте, охоче.
Лине час, а "зірки" молодіють,
Хоч насправді марніють, старіють,

Та примарне за гроші купують,
На сім світі жирують, панують.
Отакий дивний світ сьогодення,
Хтось не схвалить моє откровення,

Може хтось мене візьме на кпини,
І на них моя думка не вплине.
Я сказала, а ви там, як знайте,
Їжте, пийте, пануйте, канайте,

Світу світлого вам не здолати,
Не загарбати і не відняти.

18.02.2012 м. Суми

Мені бракує фраз "крутих",
Зате доволі і простих,
Щоб виразити думку вільну,
Легку, захоплену, свавільну.

Таке я має відчуття,
З ним - ставлення і поняття
До Світу білого, святого,
Прекрасного і дорогого.

Я бачу й горе, бачу й жах,
І материнські сльози, й крах,
Душа до всього не байдужа,
Вона страждає, тужить дуже.

Та славлю я завжди. Любов,
Пишу про неї знов і знов,
І про Гармонію, про Віру,
Що Мир спасуть, я в теє вірю.

Мої прості слова про те,
Як хліб, як квіточка росте,
Як дитинча мале ступає,
Як матір пестить і навчає.

Хтось скаже: "Пише про своє".
Своє... чуже - все наше є.
Я у політику не лізу,
Бо там на совість, правду - криза.

Там один одного гризуть,
Підстерігають і пасуть,
Ніяк наживу не поділять,
За нарід навіть і не мріють

Демократичні, бач, нардепи,
Не "комуняки", не "совдепи".
Марнують люд, марнують час,
Їм клопіт зовсім не про нас

Хай молодь візьметься, як слід,
І знищить злодіїв, їх світ.
Народу досить потерпати,
Спасіння Божого чекати.

грудень 2013 року
Т.В.Кржемінська
м.Суми

Свічка горить на столі,
Блимає вогник її.
Тіні повзуть по стіні,
Мовби химери німі.

Котиться з свічки сльоза,
Тане свіча воскова,
Згасли вже й рештки її,
Зникли і тіні німі.

Морок лютує, сичить,
В кожному куточку сидить,
Та безнадія піде
Вранці, як сонце зійде.

1.02.2014 року

Вислів. Черпай добро з душі,
Як з чистої криниці воду.

Т.В. 24.12.2013р.

*"Чи прийде Коза до воза?
Та, мабуть, прийде..."
М.Коцюбинський.*

До пана. N Послання.

Чому душа твоя зчерствіла,
Чи мо хвороба підточила,
Чи, може, ржа її погризла,
Чи щось ще гіршеє притисло?

Чого і кривдиш і лютуєш,
Підлеглими маніпулюєш?
Забув про совість, честь і гідність,
Ще й про добро і справедливість?

Вельми вшанований служака
Поводиться, як харцизяка.
Підлеглих брудом обливає,
За барки тягне їх, хапає;

Трясе, як грушу, офіцера.
Зухвала, знає, манера,
Та наклепи бруднії зводить,
Нещирий - одне каже, друге - робить.

Високий чин і честь мундира,
При всім - посада командира
Не суміщаються з оцими -
Із солдафонами такими.

Забув всі заповіді Божі,
Твориш діла зовсім негожі.
Не забагато взяв на себе?
Не відаєш, що жде на тебе?

Пиха здоровий глузд змагає,
Та й сенсу, наче з маку, має.
Не матимеш подяки, сину,
За те, що зневажав людину.

Для кого, чого так старатись?
Мабуть, щоби за пана здатись?
Ми ж в Україні всі пани,
Хоча на всіх одні штани.

То нічого панам годити,
Бо мусиш совістю платити.
Ціна - і дірки з бублика: неварта,
Перебирати міри то - не жарти.

Духовністю тут і не пахне,
Душа до чого тоді прагне?
Які лишилися цінності душі?
На милість Божую скажи.

У Бога милості прохаш,
Його терпінням зловживаш.
Поки не пізно, схаменися,
Низенько скривдженим вклонися

І клятву людяну склади
Та Богу ділом доведи,
Що вже позбувся злої скверни,
То, може, Милостивий зверне

Увагу на заблудлую вівцю,
Пробачить їй оману цю,
Якою оповитий грішний
Тож душу на вівтар клади, невітшний.

Терпіння в Бога вистачає,
Та це зовсім не означає,
Щоб раз у раз безкарно так грішити,
А потім разом гріх свій замолити.

Така, шановний, Вам порада.
Слова забрати була б рада.
Та вже запізно їх змінити.
Бо кривди, що завдав, вже ніде діти.

Якщо вже важко керувати,
То йдіть собі відпочивати,
Заслуги Ваші, добрі справи
Оцінять люди і Держава.

Та й каятися час настав нараз,
Бог грішників до пекла шле всяк раз
І там вакансії є вільні.
Поки не пізно, кайтесь, "богомільний".

Нехай Творець прощення зичить,
Нехай в покорі возвеличить.
До Бога йде молитва тиха:
О Боже, вбережи його від лиха".

лютий 2016р.
Проня Прокопівна.
м.Суми.

Продовольчий кошик мінімальщика або і сміх, і гріх.

Сир плавлений нам "сходит" за голландский,
По вкусу, качеству, простите, никакой.
И то не часто тратимся "по-царски",
Ведь не паны мы, а народ все сплошь простой.

Упругий зельц скользит между зубами,
"Вареночку" смакуем иногда,
Деликатесов не едим мы с вами,
Икорка красная не снится никогда.

Сказать не грех - искусственная манит,
Цена доступная нам будит интерес.
Не важен вкус признаться между нами,
А важен показательный процесс.

Салаку иногда мы покупаем,
Про мойву уж забыли навсегда,
Морепродуктов вкус не понимаем,
Про хек лишь вспоминаем иногда.

Звенит в кармане мелкая монета,
В желудке - воспалительный процесс,
А жаловаться некому на это -
В стране внедряется европрогресс.

В лечении аптеки выручают.
За деньги "ліки" на любой каприз.
Во здравие бокалы поднимают,
Произнося желаемый девиз.

Живем, как можем, можем, как живем,
За жизнь мы платим дорогой ценой.
За чем-то же в Европу мы идем,
Меня образ жизни украинский свой.

Такие жизненные наши будни,
Ведь не паны мы, а народ простой.
Поки не вмерла Україна- живы будем.
Мы - украинцы, сильный род людской.

21.10.9016 г.

г. Городня

Т.В. Кржеминская

Навіть з найглибшого нещастя повинна
пробиватися парость надії, тільки тоді ти людина,
тільки в цьому справжнє чудо життя, тільки там
могутнє світло, що пронизує найтемнішу ніч, там
заповідання очищень і повернень до вічних джерел.

Павло Загребельний
"Персоносфера"

*Я йшла болотами, лісами і снігами,
Стелилася важка дорога під ногами.
І вітер не попутний був - зустрічний
Він обпікав мені і серце, і обличчя.
/Дрогічинський район, Брестська область
1957- 1958 роки./
1957-1958 роки м. Дрогічин БРСР.*

Очниці – сліди

Мете заметіль і жбурляє
Колючі сніжинки свої,
Дороги, шляхи замітає,
Навколо сніги і сніги...

Долаю щосили сніги
У гумові ботики взута.
Позаду лишаю сліди,
Які заміта хуга люта.

А скрізь ні душі, сама я,
Позаду - очниці -сліди.
Несила дійти до села,
Бо ще верст з п'ятнадцять іти,-

"Вертайся", - негода сичить,-
"Поки ще чорніють сліди."
Вже ноги залякли, ще мить,
Вагаюсь... вагаюсь... та ні...

Вертаюсь на чорні сліди
І ледве тягну німі ноги.
Дай Боже, до міста дійти,
Не впасти отут край дороги.

Я зовсім іще молода,-
Мені ледь сімнадцять минуло
У ті повоєнні літа,-
А горя по вінця ковтнула.

Багато їх різних було.
У фінвідділі я працювала.
Начальник послав у колгосп,
Принести "платіжку" я мала.

Його не цікавив прогноз
І те, що негода стояла.
Отак повернулась ні з чим...
А ноги, промерзлі і боти,

Застиглі очниці - сліди
В уяві встають ще і доти.
На двох Держбюджет покладався,
Удвох по району гасали.

Ледь пуп нам обом не урвався,
Та план Держбюджету давали.
Пригоди... негоди... не раз...
Така мені доля припала.

Але в повоєнний то час
Мене від біди захищала.

2016р.

Шлях до с. Хомська

Іду до Хомська, борсаюсь в калюжі.
Вона глибока і широка дуже,
За ніч замезша, льодом скута,
Та під ногами трісь! Вражина люта.

Набралося водиці повні боти,
В ті самі гумовенькі боти.
Вони колись ще взимку "підкачали",
Як снігу через край набрали.

Ото мені досада, плач проймає,
Ногами мокрими, скоріш ступаю,
Бігцем біжу, до Хомська далеченько,
Та витривала я, хоч молоденька.

Вже ноги розпашілись, мов жарини,
Обличчя червоніє, мов жоржина,-
Кров молодеча у мені шумує.
Вона від негараздів порятує.

Як на шляху калюжа весняна траплялась,
Не лізла взута в воду - розбувалась,
Та йшла вперед, бо нікому жалітись,
Роботи... Ніколи і в гору подивитись.

Податків сила... Держбюджету план давай.
"Як не впускають в двері, у вікно влізай".
Отак мене начальниця повчала,
Як я борги стягати мала.

Бо нам ніхто не подарує,
Нам не зарадить, не почує.
Податків сила... Держбюджету план давай.
Не в змозі - геть з дороги і не заважай.

2016р.
Т.В. Кржемінська

Далекий шлях дорогою лісною

Влітку так одного разу
Згідно плану і наказу
Подалася я на села
Життєрадісна, весела.

Завдання легке, простеньке,
Але відстань далеченька.
Щоб "Сільмаги" перевірить,
Не ходити маєш - бігать.

Якнайдалі, якнайбільше...
Хутко, хутко, найхутчіше...
Від "Сельмага" до "Сельмага"...
Голод точить, а ще - спрага.

Маю виконать завдання.
В плані різні запитання.
На теперішній момент
Головне - асортимент.

І насамперед - горілки...
Чи є в пролажу і скільки?..
Бо з товарів отаких,
Більш дохідних головних
Частка лєвова доходів
Держбюджетові надходить

Через ліс порога в'ється.
Іноді мені здається
Що шатро оте зелене,
Так і ринеться .та мене.

Ліс, густенний, наступає,
Шлях неначе заступає,
В лісі тиша таємнича
Мене гонить швидше, швидше.

Пуща лісова чорніє,
Серце стугонить і мліє.
Згадую про дім і неньку,
Свою люблячу, рідненьку.

Промовляю: "Не боюся,
Сонце зайде - повернуся"
А навколо - ні душі,
Хоч співай, а хоч кричи.

Скільки встигнути зуміла
Перевірок тих зробила.
Сонце почало сідати,
То я мала повертати.

Лісу більше не боялась,
А раділа і втішалась,
Бо додому аж летіла,
Наче пташечка на крилах.

Повернулася запізно,
Не прийшла, а ледь прилізла.
Кілометрів з п'ятдесят
Я пройшла туди й назад.

На залізне ліжко впала,
Та не спала, а дрімала.
Ноги почали боліти,
Їх не знала, куди діти.

Але я не переймалась,
Бо не вперше так траплялось.
Усвідомлювала достеменно,
Що зусилля не даремні.

2016 р.
Т.В.Кржемінська